

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΞΕΝΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

ΕΡΝΕΣΤΟΣ ΦΟΝ ΒΙΛΔΕΝΒΡΟΥΧ

Ὁ Ἐρνέστος φὸν Βίλδενβρουχ, εἰς τῶν ἐξεχόντων σήμερον ποιητῶν καὶ λογοτεχνῶν τῆς Γερμανίας, ἐγεννήθη τὸ 1845 ἐν Βηρυττῶ τῆς Συρίας, ὅπου ὁ πατὴρ αὐτοῦ διατέλει πρόξενος ὄν τῆς Πρωσσίας. Τὴν παιδικὴν αὐτοῦ ἡλικίαν διήλθεν ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὅπου ὁ πατὴρ αὐτοῦ μετετέθη ὡς πρεσβευτῆς τοῦ βασιλέως τῆς Πρωσσίας. Τὸ δὲ 1857 ἐπανῆλθε μετὰ τῶν γονέων αὐτοῦ εἰς Γερμανίαν καὶ τὸ 1863 μετὰ τὰς πρώτας στρατιωτικὰς αὐτοῦ σπουδὰς ἔλαβε τὸν βαθμὸν ἀξιωματικοῦ τῆς βασιλικῆς φρουρᾶς ἐν Πότσδαμ.

Πρὸς τὸ στρατιωτικὸν ὅμως ἐπάγγελμα δὲν ἠσθάνετο καμμίαν κλίσιν καὶ διὰ τοῦτο ἤδη τὸ 1865 παραίτηθῆς ἀπὸ τῆν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν εἰσῆλθεν εἰς γυμνάσιον ἵνα παρασκευασθῆ πρὸς πανεπιστημιακὰς σπουδὰς. Τὸ 1866 μετέσχε τοῦ κατὰ τῆς Αὐστρίας πολέμου ὡς ἀξιωματικὸς ἐν τῇ ἔθνοφρουρᾷ, τὸ δὲ 1867—1870 ἐφοίτησεν εἰς τὴν νομικὴν σχολὴν τοῦ ἐν Βερολίῳ πανεπιστημίου. Τὸ 1870/71 συνεστράτευσεν ὁμοίως εἰς τὸν κατὰ τῆς Γαλλίας πόλεμον.

Εἰς τὸ στάδιον τοῦ νομικοῦ ἐνέμεινε κατόπιν μέχρι τοῦ 1877, διατελέσας τελευταῖον ὡς δικαστῆς ἐν Βερολίῳ, ἔκτοτε δὲ εἶνε προσκεκολλημένος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ὑπουργείου τῶν ἐξωτερικῶν.

Ὡς ποιητῆς τὸ πρῶτον ἐγνώσθη εἰς τὸ δημόσιον ὁ Βίλδενβρουχ τὸ 1874 διὰ τῶν ἐπικῶν αὐτοῦ ἔργων «Βιονβίλλ» καὶ «Σεδάν», εἶτα δὲ ἀλλεπαλλήλως διὰ παντοίων ἄλλων λυρικῶν ποιημάτων καὶ διηγημάτων. Χαριέστατον εἶνε τὸ ἀρχαίας ἑλληνι-

κῆς ὑποθέσεως διήγημα αὐτοῦ «ὁ καλλιτέγνης τῆς Τανάγρας». Σημαντικώτερα ὅμως εἶνε τὰ δραματικὰ αὐτοῦ ἔργα, τὰ ὅποια μεγάλης ἐπιδοκιμασίας ἔτυχον διδασκθέντα ἀπὸ τῆς σκηνῆς. **Οἱ Καρολίται** εἶνε μία τῶν θαυμαζομένων αὐτοῦ τραγωδιῶν.

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΦΕΓΙΕ

Ἐκ τῶν ἐπ' ἐσχάτων δημοσιευθεισῶν Ἀναμνήσεων τῆς χήρας τοῦ διασήμου Γάλλου δραματογράφου καὶ μυθιστοριογράφου Ὁκταβίου Φεγιέ ἀποσπῶμεν τὸ κατωτέρω δημοσιευόμενον ὠραῖον κεφάλαιον. ἐν ᾧ περιγράφονται οἱ ἀραχθῶνες καὶ οἱ γάμοι αὐτῆς, τῆς ἣ συζυγία ἐπέπρωτο νὰ μὴ ὑπάρξῃ εὐτυχῆς.

*

«Μετ' οὐ πολὺ ἔμελλε νὰ συμπληρωθῇ τὸ δέκατον ἕνατον ἔτος τῆς ἡλικίας μου. Ἡ μήτηρ μου ἤθελεν ἐξ ἄπαντος νὰ με ὑπανδρεύσῃ. Μοὶ παρουσίαζε δ' ἓνα γαμβρὸν καθ' ἑβδομάδα, ἀλλ' ὅταν μεθ' ἐκάστη συνέντευξιν μὲ ἠρώτα· «καὶ λοιπόν, τὸν θέλεις;», ἀπήντων· «ὄχι, δὲν τὸν θέλω αὐτόν».

Ἀλλὰ καὶ ὁ πατήρ μου μ' ἐβίαζε: Κυρίως δὲ κατὰ τὰς ἱππηλασίας ἡμῶν διὰ τῶν ἡρέμων ἀγρῶν, ἐν ᾗ ἤγομεν βάρη ἐπὶ τῶν ὠραίων λεωφόρων, ἐπέχει νὰ με μεταπέσει.

— Γνωρίζω τινὰ, μοὶ εἶπε μιᾷ τῶν ἡμερῶν, ὅστις σὲ ἀγαπᾷ καὶ ἐζήτησε τὴν χεῖρά σου σήμερον τὴν πρωίαν.

— Καὶ ἄλλος πάλιν, θεέ μου!

— Ναὶ καὶ ἄλλος, ἀλλ' ἐλπίζω, ὅτι, ἀκούουσα τὸ ὄνομα ὅπερ θὰ σοι εἶπω, δὲν θὰ ἐναντιωθῆς.

— Εἰπέτε, πάτερ μου.

— Εἶνε ὁ ἐξάδελφός σου, ὁ Ὁκταβίος Φεγιέ.

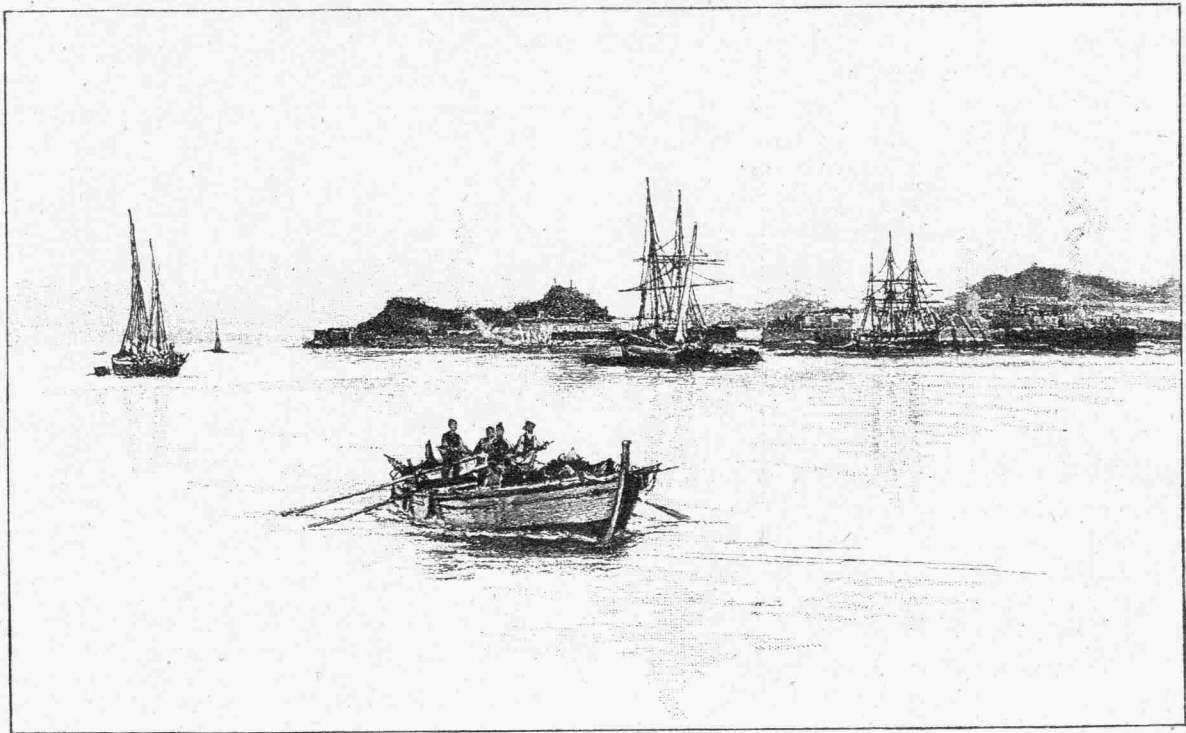
— Πῶς δύναται ὁ ἐξάδελφός μου νὰ με ἀγαπᾷ; Μόλις μὲ γνωρίζει, ἀφ' οὗ ζῆ μακρὰν μου. Ἴσως ἐχόρευσα τρεῖς μετ' αὐτοῦ. Αὕτη εἶνε ἡ μόνη γνωριμία μας.

— Αἱ λοιπόν, αὐτὸ ἤρκεσεν εἰς αὐτόν. Σήμερον ἐπιθυμῆ νὰ γείνης σύζυγός του. Τὸ ἐπιθυμῆ διακαῶς. Ἡ δὲ μήτηρ σου καὶ ἐγὼ θὰ ἐθλιβόμεθα κατὰκαρδα, ἂν ἐπικραίνες τὴν καρδίαν του δι' ἀρνήσεως.

— Πάτερ μου, ἀρετέ μοι ὀλίγον καιρὸν νὰ σκερθῶ.

— Ὅχι καὶ παρὰ πολὺν, προσέθηκεν ὁ πατήρ μου, καὶ εἶθε ὁ θεὸς νὰ σ' ἐμπνεύσῃ.

Ὁ δὲ θεὸς μ' ἐνέπνευσε κατὰ τὴν αὐτὴν ἐκείνην νύκτα, καὶ μοὶ ἐνέβαλε τὴν ἀπόφασιν νὰ εὑρω τὸν ἐξάδελφόν μου θελκτικόν. Ἐπανεῖδον αὐτόν κατὰ φαντασίαν εἰς τοὺς τρεῖς ἐκείνους χορούς, καθ' οὓς με εἶχε χορεύσει ἐπιστρέφων ἐκ Παρισίων μετὰ τὸ ὠραῖόν του ἀνάστημα καὶ τὴν ὠραίαν τοῦ σώματος του κατασκευὴν, τὴν κομψότητά του, τὰ εὐγενῆ του χαρακτηριστικὰ, τὴν μεταξίνην του καὶ βέβοστρυγισμένην κόμην καὶ τὸ ἀλαζονικὸν πως ἦθος του, ὅταν εἰσερχόμενος εἰς τινὰ αἶθουσαν ἀνεμῖγνύετο εἰς τὸν ὄμιλον τῶν νεανιῶν, οὓς ἡμεῖς ἀπεκαλοῦμεν ἐκείνους τοὺς κυρίους. Ἐπανεῖδον τὴν χὰ-

Κέρκυρα

ριν του μεθ' ἧς ὑπεκλίνετο πρὸ τῶν κυριῶν, ἰδίως δὲ πρὸ τῆς μητρός μου. Ἀνεπόλησα τοὺς λόγους, οὗς μοι εἶχεν εἶπει ὑπὸ τοὺς ἦχους τῆς ὀρχήστρας, χορευομένων τῶν τετραζύγων, λόγους κατ' οὐδὲν ὁμοιάζοντας πρὸς τὰς Ἰουδαίας φράσεις τῶν κυριῶν ἐκείνων. Ἐκεῖνος ὠμίλει ὠραία καὶ ἔγραψεν ὁμοίως. Εἶχεν ἤδη μεγάλην φήμην μεταξὺ τῶν λογίων, καὶ αἱ μυθιστορία αὐτοῦ καὶ τὰ δράματα ἦσαν περιλάλητα. Καὶ ἔμελλον λοιπὸν ἐγὼ νὰ γείνω ἡ σύζυγος τοῦ ποιητοῦ ἐκείνου, τοῦ εὐπατρίδου ἐκείνου; Δὲν ἐδυνάμην νὰ πιστεύσω τοιαύτην εὐτυχίαν, ἣν φανταζομένη ἰλιγγίων. Μοὶ ἐφαίνετο ἀδύνατον νὰ μὴ διαψεύσω τὰς προσδοκίας τοῦ τελείου ὄντος, ὅπερ κατεδέχετο νὰ μ' ἐκλέξῃ. Ὅταν ἀνελογιζόμενη τὴν ἀξίαν ἐκείνου, ἠσθανόμην πόσον ἐγὼ ἤμην ὑποδεεστέρα αὐτοῦ. Εὗρισκον ὅτι ἤμην ἐπαρχιώτις καὶ ἀτελῶς πεπαιδευμένη. Ἄλλ' ὅμως ὁ πατήρ μου μοὶ το εἶχεν εἶπει μὲ ἡγάπα! Μὲ ἡγάπα παρ' ὅλας τὰς ἀτελείας μου. Εἰς ἐμὲ δ' ἐναπέκειτο ν' ἀνταμείψω αὐτόν, ἐργαζομένη πρὸς τελειοποίησίν μου.

Ἄφ' οὗ δὲ πρῶτον ἀπησχόλησα τὰς σκέψεις μου εἰς ἐκείνον καὶ μόνον, ἔτρεψα ἔπειτα τὰ ὄνειροπολήματά μου εἰς τὸν βίον ὃν ἐμέλλομεν νὰ ζήσωμεν. Ἐμέλλομεν ἀναμφιβόλως νὰ κατοικήσωμεν τοὺς Παρισίους, τοὺς ὠραίους ἐκείνους Παρισίους, οὗς δὲν εἶχον πλέον ἐπανίδει ἀπὸ τῆς πρώτης μου εἰς τὴν πόλιν ἐπισκέψεως μετὰ φίλων δεσποινίδων. Τί χαρὰ! Ὅχι πλέον ἐπισκέψεις εἰς τοὺς κευθμῶνας τοῦ Ἁγίου Διονυσίου, ἀλλὰ παρουσιάσεις εἰς τοὺς φίλους τοῦ συζύγου μου. Ὅχι πλέον ταχυδακτυλογραφοὶ οὐδ' ἐπιδείξεις ὄψεων καὶ σπανίων ἰχθύων, ἀλλ' ἀληθινὰ θεάτρα, ἀληθινὰ θεάματα, ἀληθινοὶ ὑποκριταί. Δράματα συγκινητικὰ, γεύματα εἰς τοῦ Σαμπῶ, ἐν τῇ πλατείᾳ τοῦ Χρηματιστηρίου, εἰς

τὸ βάθος κήπου ἐν ᾧ ἀνέβρουν πίδακες. Καὶ ἀμαξοδρομίαι ἀπὸ τῶν μουσείων εἰς τὰς ἐκκλησίας καὶ ἀπὸ τῶν ἐκκλησιῶν εἰς τὰ μουσεῖα. Καὶ ἡ διασκευὴ τῆς κατοικίας ἡμῶν καὶ ἡ ἀγορὰ τῶν κομψῶν ἐπίπλων, ἅτινα ἔμελλον ν' ἀποτελέσωσι τὴν γοητευτικὴν αὐτῆς διακόσμησιν! Πόσον τὰ ὄνειρα ταῦτα πάντα ἐφαίνοντο ὠραία ὅταν συνέκρινον αὐτὰ πρὸς τὴν πεζότητά καὶ τὴν μονοτονίαν τοῦ παρόντος.

Ταῦτα πάντα μ' ἔκαμαν νὰ μὴ κοιμηθῶ μέχρι τῆς πρωΐας.

*

«Ὁ πατήρ μου καὶ ἡ μήτηρ δὲν εἶχον ἀκόμη ἐγερθῆ, ὅτε εἰσῆλθον περιχαρῆς εἰς τὸν κοιτῶνα αὐτῶν. «Ἐσκέφθην, εἶπον, ἀσπαζομένη αὐτούς: θὰ γείνω σύζυγος τοῦ ἐξαδέλφου μου; ἀναγγεῖλατε τοῦτο εἰς αὐτόν καὶ εὐχαριστήσατέ τον ὅτι ἠδύκησε νὰ με προτιμήσῃ.»

Μοὶ ἐφάνη ὅτι οἱ γονεῖς μου μικροῦ δεῖν ἀπέθνησκον ὑπὸ χαρᾶς.

Εἶδοποίησαν τὸν ἐξαδέλφον μου, ὅστις κατώκει μετὰ τοῦ πατρός του κατὰ τὰς βραχεῖας αὐτοῦ διατριβᾶς ἐν Σαιν-Λῶ, ὁ δ' ἐξαδέλφος μου ἀνήγειλεν ἔνθους, ὅτι ἐμέλλε νὰ ἔλθῃ εἰς ἐπίσκεψιν ἡμῶν τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἑσπέραν.

Θὰ ἐνθυμοῦμαι πάντοτε τὴν ἑσπέραν ἐκείνην, καθ' ἣν ἦλθε τὸ πρῶτον ὡς μηστήρ. Ἀνεμένωμεν αὐτόν ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς μητρός μου. Ὁ πατήρ ἔβαινε παρέχων μὲ τὸν βραχιόνα. Οἱ δὲ ἀδελφοὶ μου ἀνέμενον ἐπὶ τῆς κλίμακος, ἔτοιμοι νὰ βίβωθαι εἰς τοὺς κόλπους τοῦ ἐπισκέπτου. Ἐγὼ δ' ὅτε ἤκουσα τὴν κρούσιν τοῦ κώδωνος, ἥτις προεκάλεσεν ἀναφώνησιν συμπάσης τῆς οικογενείας, συνεκινήθην, ἐταράχθην καὶ ἀνησύχησα τασούτον ἐπὶ τῷ νέφ

μου προορισμῶ, ὥστε, ἀποβάλλουσα πᾶσαν αἴσθησιν τοῦ πρέποντος, πᾶσαν ἐπιθυμίαν ν' ἀρέσω εἰς τὸν ἐξαδελφόν μου, ἔτρεξα πρὸς ἐν τῶν παραθύρων καὶ ἐνετυλίχθην δίκην μομίας εἰς τὰ παραπετάσματα. Ἦθελον δὲ λάβει τὸν λόγον ὕπισθεν τῶν παραπετασμάτων ἐκείνων, ἀντλοῦσα βεβαίως ἐκ τοῦ κρυφῶνός μου πλειότερον θάρρος, ἂν μὴ ὁ πατήρ μου δυσανασχέτησας ἀπετύλισσεν ἐκείθεν καὶ ἔρριπτεν εἰς τοὺς κόλπους τοῦ ἐξαδελφού, ὅστις δικαίως ἐξεπλάγη πως ἐπὶ τῷ τρόπῳ ἐκείνῳ τῆς ὑποδοχῆς.

Εἶνε ἀποτέλεσμα ἐντροπῆς, ἔλεγεν ἡ μήτηρ μου χαμηλῇ τῇ φωνῇ εἰς τὸ οὖς του, λειοῦσα τὴν κόμην μου, ἣν εἶχον διασκρπίσει τὰ παραπετάσματα. Σὰς ἀγαπᾶ, εἶμαι βεβαία.

Ἄλλ' ἡ ἄτοπος ἐκείνη ὑποδοχὴ δὲν ἀπεθάρρυνε τὸν μνηστῆρά μου. Μοὶ εἶπεν ὠραίους λόγους ὄλην τὴν ἐσπέραν. Μοὶ ἔδωκεν εὐοίωνους ἐπαγγελίας, ἄς ἤκουσα ταπεινοῦσα τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ τὴν ὑστεραίαν ἔλαβον παρ' αὐτοῦ στίχους θελκτικούς ἀπειθυνομένους μὲν εἰς τὴν μητέρα μου, ἀλλ' οὖς εἶχον ἐμπνεύσει ἐγώ.

Ἐν τῷ οἴκῳ ἠσυχολοῦντο μετὰ δραστηριότητος εἰς παρασκευὴν τῆς προικὸς μου. Μέγα μέρος τῶν ἡμερῶν διηρχόμεθα ἐν δωματίῳ, ἐν ᾧ ἦσαν ἐκτεθειμένοι κύλινδροι λινοῦ, κύλινδροι βατίστης, κεντήματα καὶ τρίχαπτα. Ἐκοπτον, ἔρραπτον, ἔδιδον διαταγὰς εἰς τὰς ῥαπτρίδας.

Ἐνίστε δ' ἐν ᾧ ἀπέσυρον τὴν βελόνην, ἐκείνος μοὶ ὠμίλει περὶ τῶν παιδικῶν του χρόνων, οὖς εἶχε πικράνει ὁ θάνατος τῆς μητρός του, περὶ τῆς νευροπαθοῦς του ὑπερευαισθησίας, ἣν εἶχεν ἀπὸ ἀπαλῆς νεότητος.

Ἐπειτα ἐπήρχοντο αἱ διηγήσεις περὶ τῶν πρώτων χρόνων τῆς νεανικῆς του ἡλικίας, ἄς ἐξεκάλει μετὰ μελαγχολίας, ἀναπολῶν τὴν αὐστηρότητα τοῦ πατρός, ὅτε εἶχεν ἐπιδοθῆ εἰς τὸ γράφειν. Ὁ πατήρ αὐτοῦ, ὅστις προώριζεν αὐτὸν διὰ τὸ διπλωματικὸν στάδιον, δὲν ἤθελε νὰ παραδεχθῆ τὴν περὶ τὴν λογοτεχνίαν διατριβὴν αὐτοῦ, ἄτε ἄλλως φοβούμενος τοὺς κινδύνους καὶ τὰς ἀποτυχίας, εἰς ἄς ἠδύνατο ν' ἀγάγη τὸν υἱὸν ὁ πλάνης ἐκείνος βίος, ὡς ἀπεκάλει τὴν συγγραφικὴν. Θέλων δὲ ὁ κ. Φεγιέ ν' ἀποθαρρύνῃ τὸν υἱὸν καὶ ἀποτρέψῃ ἀπὸ τῶν ποιητικῶν αὐτοῦ διαθέσεων, ἐπεκρέμασεν ἐπ' αὐτὸν κατὰ τὸ διάστημα τριῶν ἐτῶν ὅλον τὸ βᾶρος τῆς δυσαρκειάς του, ἀρνούμενος νὰ δεχθῆ αὐτὸν εἰς τὸν πατρικὸν οἶκον καὶ στερῶν καὶ αὐτῆς τῆς μικρᾶς μηνιαίας χορηγίας. Ἄλλ' αἱ στερήσεις αὗται κατ' οὐδὲν μετέτρεψαν τὰ αἰσθήματα καὶ τὰς περὶ μέλλοντος σκέψεις τοῦ νεανίου, ὅστις ἀπεδέχθη τὰς εἰς αὐτὸν ἐπιβληθείσας θυσίας καὶ ἐπέδοθη εἰς τὴν ἐργασίαν, εὐελπιστῶν εἰς τὸ μέλλον. Συναντήσας ἐν τῷ φοιτητικῷ κόσμῳ τὸν Παῦλον Βοκάζ, τὸν ἀνεψιὸν τοῦ μεγάλου ὑποκριτοῦ, συνεδέθη μετ' αὐτοῦ διὰ φιλίας. Συναμρότεροι ἔγραψαν δράματα ἐν συνεργασίᾳ καὶ ὑπὸ κοινὴν συζῶντες στέγην, τοῦ Βοκάζ προσπενεγκόντος εἰς τὸν Φεγιέ ἄσυλον ἐν τῷ οἴκῳ τῶν ἑαυτοῦ γονέων, οἵτινες διετήρουν μικρὸν παντοπωλεῖον ἐν τῇ ὁδῷ τοῦ Ἀγίου Ἰακώβου. Ἡ μήτηρ τοῦ Βοκάζ ἐμαγεύρεν εἰς τοὺς δύο νεκ-

νίσκους. Πολλάκις δὲ ὁ σύζυγός μου μοὶ ἐπήνεσε τὰ τηγανητὰ γεωμήλα τῆς φιλοξένου μαγειρείου. Πρὸς πληρωμὴν δὲ τῶν γεωμῶλων καὶ τοῦ μικροῦ δωματίου ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Βοκάζ ὁ ἐξαδελφός μου εἰργάζετο νυκθήμερον, παρέχων ἄρθρα εἰς διαφόρους ἐφημερίδας, διότι τὰ δραματικά του δοκίμια δὲν ἐγίνοντο ἀκόμη δεκτὰ ὑπὸ τῶν θεατρῶν. Τέλος δ' ὁ μέγας Βοκάζ ἐνήργησε τὴν εἰς τὸ Γαλλικὸν θέατρον ἀποδοχὴν τοῦ *Γήρατος τοῦ Ρισχελιέ* καὶ τὴν ἐν τῷ Ὁδείῳ διδασκαλίαν τοῦ *Τέλους τοῦ παιγνιδίου* (*Echec et Mat*). Ἐπαίξε δὲ καὶ αὐτὸς ἐν τοῖς δύο τούτοις δράμασιν, ἄτινα ἐστέθησαν ὑφ' ἱκανῆς ἐπιτυχίας, τοῦθ' ὅπερ ἔκαμψε τέλος τὴν καρδίαν τοῦ κ. Φεγιέ. Διό ἤνοιξε καὶ πάλιν τοὺς πατρικούς κόλπους εἰς τὸν υἱόν, καὶ ἀπέδωκεν εἰς αὐτὸν τὰ μέσα τοῦ ζῆν καὶ τρώγειν τι πλεῖον γεωμῶλων τηγανητῶν.

Ἐγὼ δ' ἤκουον πάσας ταύτας τὰς διηγήσεις μετ' ἐνδιαφέροντος καὶ συμπαθείας, συμπάσχουσα τὰ παρελθόντα παθήματα τοῦ ἀνδρὸς ὃν ἠγάπων.

*

«Εἶδον ἐκλείποντά τινα τῶν ὀνείρων μου, μεταξύ δὲ τῶν ἄλλων τὸ περὶ τῆς ἐν Παρισίοις ἐγκαταστάσεως ἡμῶν. Ὁ ἐξαδελφός μου ἤθελε νὰποκατασταθῆ ἐν Σαῖν-Λῶ, ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ πατρός του, οὐ τὸ γῆρας καὶ ἡ κεκλονημένη ὑγίεια ἀπήτουν τὰς φροντίδας αὐτοῦ. Καὶ ἀνησυχεῖ μὲν ὀλίγον προοίμενος νὰ με εἰσαγάγῃ εἰς τὸν αὐστηρὸν ἐκείνου οἶκον, νὰ ἐγκλείσῃ τὴν νεότητά μου εἰς τοὺς ζοφεροὺς ἐκείνους τοίχους, εἰς οὖς δὲν εἰσήρχετο ὁ γέλως ὡς οὐδ' ὁ ἥλιος, ἀλλ' ὅμως ἤλιπζεν εἰς τὸν ἔρωτα, καὶ ἀπέξεδέχετο ἐξ αὐτοῦ θαύματα.

Ὁ μέλλων πενθερός μου, χηρεύσας ἐν ἡλικίᾳ νεαρῶτάτῃ, εἶχε περιπτυχθῆ τὸν ἐγκωσμὸν τοῦ ἀγάμου. Καταδυναστευόμενος ὑπὸ τῆς ἀρθρίτιδος καὶ τῶν πρεσβυτικῶν ἀρρωστιῶν, μετὰ τὴν παρέλευσιν τῶν πολιτικῶν του θριάμβων εἶχε παύσει νὰ βλέπῃ τοὺς στενωτάτους τῶν φίλων του. Καταλιπὼν δὲ τοὺς ἀνθρώπους, παρεσκευάζετο πρὸς τὸν θάνατον διὰ τῆς φιλοσοφίας.

Ὁ εἰσερχόμενος εἰς τὸν οἶκον ἐνόμιζεν ὅτι ἐπάτει τὸν πόδα εἰς ἐκκλησίαν. Πρόδρομος μὲ θόλους ἀνηχοῦντας ἤγεν εἰς κλίμακα εὐρείαν φωτιζομένην ὑπὸ ὑψηλῶν παραθύρων σκιαζομένων ὑπὸ τῶν κισσῶν καὶ τῶν κλημάτων, ἄτινα ἐπεκάλυπτον τὴν ἐξωτερικὴν πρόσοψιν τῶν θυρίδων. Ἐν δὲ τῷ σκιδρωτῷ ἐκείνῳ διέβλεπέ τις τὰς γλυπτὰς κορωνίδας τοῦ φρατνώματος καὶ τινὰς ὠραίας προσωπογραφίας κρεμαμένας ἐπὶ τῶν τοίχων. Μία δ' αὐτῶν παρίστανε τὸν κόμιστᾶ τῆς Τολώσσης, καὶ ἀντίτοιχος αὐτοῦ ἐκρέματο ἡ εἰκὼν τῆς δεσποινίδος Βικτωρίας, θυγατρὸς τοῦ βασιλέως Λουδοβίκου ΙΕ' φερουσίας τὴν αὐλικὴν αὐτῆς ἐσθήτα.

Ἐν τῷ πρώτῳ πατώματι ἐκεῖτο ἡ αἴθουσα, ἐσκευασμένη κατὰ τὸν ζῆρὸν καὶ ἄκαμψον τρόπον τῆς πρώτης αὐτοκρατορίας. Πάντα τὰ ἐπιπλα καὶ σκεῦῃ ἦσαν ἐσθαρμένα, ἐσχισμένα, κερναμαμένα, τὰ πάντα ἐνεπαίουν τὴν αἴσθησιν τῆς ἐγκαταλείψεως καὶ τῆς ἀπογορευτέσεως τοῦ αἰκοδεσπότη. Οἱ πολυ-

ἐλαίοι ἦσαν ἀφρανεῖς ὑπὸ ἀραχνιῶν, τὰ κάτοπτρα δὲν ἀντηγάζον πλέον ἀντανακλάσεις φωτός, καὶ μόνον τὸ μέγα ὠρολόγιον, καλυπτόμενον ὑπὸ τῆς ὑελίνης αὐτοῦ σκέπης, εἶχε σωθῆ ἀπὸ τῆς ἐπιηρείας τοῦ χρόνου. Παρίστανε δὲ τὸν Μάριον θρηνοῦντα ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῆς Καρχηδόνας, καὶ ἦτο ὠραῖον χαλκούργημα, αὐξάνον τὴν διαπνέουσαν τὴν ὄλην αἰθουσαν μελαγχολίαν.

Μετὰ δὲ τὴν αἰθουσαν ἤρχετο εὐρύς κοιτῶν, ὅστις ἔμελλε νὰ γείνη ὁ ἰδικός μου. Ὁ κοιτῶν ἐκεῖνος εἶχεν ὑπάρξει ὁ τῆς μητρὸς τοῦ συζύγου μου, καὶ δὲν εἶχεν ἀνοιχθῆ ἀπὸ τοῦ θανάτου αὐτῆς. Τὰ κονιάματα ἀπεσπῶντο ἀπὸ τῶν τοίχων ὑπὸ τῆς ψυχρᾶς ὑγρασίας. Τὰ ἐκ ξύλου ἀνακαρδίου ἐπιπλα, ἀπολήγοντα εἰς λαίμον κύκνου, δὲν ὠρθοπόδουν πλέον. Τὸ δὲ νεουργεῖς καὶ τὴν πρώτην χάριν διετῆρει μόνον εἰκὼν τις τοῦ Βουσέ, παριστάνουσα δύο ἐρωτιδεῖς παίζοντας μετὰ περιστερῶν. Ποσάκις ἀργότερον τὰ χαριένητα ἐκεῖνα ὄντα ἔθελξαν τὰς ἀύπνους μου νύκτας! Ὅσακις ἐν τῷ σκυθρωπῷ οἴκῳ καταλαμβάνομην ὑπὸ φόβου τῆς σιγῆς, τοῦ ἀνέμου καὶ τῶν κλεπτῶν, καὶ προσέβλεπον ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ νυκτερινοῦ κανδυλίου τὰ παιδιὰ ἐκεῖνα παίζοντα καὶ μειδιῶντα ἐντὸς τῶν νεφῶν, ἡσύχαζον καὶ ἐμειδιῶν ὡς αὐτὰ.

Ὁ κ. Φεγιέ καὶ παρὰ τὰς ἀναχωρητικὰς αὐτοῦ τάσεις εἶχεν ἐξακολουθήσει νὰ βλέπῃ τοὺς γονεῖς μου δις ἢ τρίς τοῦ ἔτους. Καὶ ἐγὼ δὲ μετέβαινον νὰ εὐχηθῶ αὐτὸν κατὰ τὴν ἀρχὴν ἐκάστου ἔτους, καὶ μ' ἔδέχετο, φιλοφρόνως ἡδυλογῶν περὶ τῆς νεότητός μου καὶ τῆς καλῆς μου ὑγείας. Εὕρισκον δ' αὐτὸν ὀλίγον τρομακτικὸν ὑπὸ τῆς παγετώδους ψυχρότητος, φέροντα τὸν ὑψηλὸν του βελουδίνου σκούφον, ὁμοιάζοντα πρὸς τὸν σκούφον Ἀρμενίου, καὶ κατακείμενον ἐπὶ τῆς μεγάλης ἐκεῖνης κλίνης, ἐν ἣ καίπερ ἀσθενῶν ἐφαίνετο δυναστεύων δίκην δεσπότη. Τὸ δὲ χλευαστικὸν καὶ ἀγέρωχόν του μειδιάμα, ὅμοιον πρὸς τὸ τῶν ῥωμαϊκῶν προσώπων, μοῦ ἔκοπτε χεῖρας καὶ πόδας.

Ὅτε δ' ἐμνηστεύθην, ὁ ἐξάδελφός μου μὲ ἤγαγε πρὸς τὸν πατέρα του. Ἡ γηραιά μου θεραπαινὶς Βικτωρία ἠκολούθησεν ἡμᾶς χάριν τηρήσεως τῆς εὐπρεπειᾶς, ἀλλ' ἔμεινεν ἐκ συστολῆς ἐν τῷ προδῶμῳ.

— Πάτερ μου, σοὶ φέρω τὴν σύζυγόν μου, εἶπεν ὁ ἐξάδελφός μου, εἰσάγων με παρὰ τὴν κλίνην τοῦ ἀσθενοῦς. Καὶ ταῦτα λέγοντος ἠκτινοβόλοι τὸ πρόσωπόν του.

Ἄλλὰ τὸ τοῦ κ. Φεγιέ ἔμεινεν ἀπαθὲς ὑπὸ τὸν ἀρμενικὸν του σκούφον. Ἄλλ' ὅμως μὲ ἠσπάζετο, ἀποκαλῶν με θυγατέρα.

— Δὲν θὰ διασκεδάσης δὲ καὶ πολὺ ἐδῶ, μοῦ εἶπεν ἄλλ' ἐλπίζω, ὅτι εἰξέυρεις ἤδη, ὅτι ὁ βίος δὲν εἶνε διηνεκὴς ἑορτῆ. Δυστυχῶς ὁ πατήρ σου καὶ ἡ μήτηρ σου σ' ἔχουσι πολὺ χαλάσει. Τὰ ταξίδια, οἱ χοροὶ, αἱ ἱππηλασίαι εἶνε κακὴ ἀνατροφή διὰ νέαν κόρην ἣτις μέλλει νὰ γείνη οἰκοδέσποινα καὶ μήτηρ.

Προσέθηκε δὲ, ὅτι μετὰ τὸν γάμον μου ὦρθαιον νὰ καταγεῖναι εἰς συμπλήρωσιν τῶν σπουδῶν μου,

αἵτινες ἦσαν ἀρκετὰ ἡμελημένα. Πρὸς ὑποστήριξιν δὲ τῶν λεγομένων μοὶ ἐλάλησε πικρῶς περὶ τινος ἐπιστολῆς, ἣν εἶχον γράψει εἰς αὐτὸν τὴν ἡμέραν τῶν ἀρραβῶνων μου, ἣτις εἶχε μίαν ἀνορθογραφίαν. Οἱ λόγοι δ' ἐκεῖνοι μ' ἐξητέλισαν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε μετὰ τὸν ἀποχαιρετισμὸν τοῦ αὐστηροῦ ἐκεῖνου κριτοῦ ἐξερράγην εἰς θρήνους ἐπὶ τῆς κλίμακος. Ὁ δ' ἐξάδελφός μου καταπληγθεὶς ἀπέμαξε τὰ δάκρυά μου διὰ τοῦ ῥινομάκτρου του ἀποπνέοντος ὀσμὴν ἠλέκτρου. Συγχρόνως δ' ἐσφόγγισε καὶ τὰ ἰδικὰ του δάκρυα, κλαίων καὶ ἐκεῖνος ἐπὶ τῇ ὀδύνῃ μου.

*

Ἐτὴν 13 Μαρτίου 1851 ἐξηγήθη ἐκ τῆς κλίνης ἐμπλεως συγκινήσεως. Κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἔμελλον νὰ ἐγκαταλίπω τὸν πατρικὸν οἶκον καὶ λάθῳ ἐνώπιον τοῦ θεοῦ τὴν προσωνομίαν κυρίας. Ἄμα τῇ χαραυγῇ ἐγονυπέτησα καὶ ἐβυθίσθην εἰς εὐσεβεῖς βεμβασμούς. Ἡ Βικτωρία εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνά μου, φέρουσα τὴν νυμφικὴν μου ἀνθοδέσμη.

— Ἐλθέ, εἶπεν εἰς αὐτὴν, κάθισε πλησίον μου νὰ σε ἀποχαιρετίσω.

Ἐπήκουσε καὶ ἐκαθέσθη πλησίον μου.

— Δὲν θὰ εἴσθε μακράν, εἶπεν ἡ Βικτωρία, καὶ θὰ ἐρχομαί να σας βλέπω συχνά.

— Δὲν θὰ εἶμαι μακράν, ἀπήντησα, ἀλλὰ δὲν θὰ εἶμαι πλέον ἐδῶ.

Καί, κλίνασα τὴν κεφαλὴν εἰς τὸν κόλπον τῆς γηραιᾶς ἐκεῖνης φίλης, ἔκλαυσα ἐπ' αὐτοῦ ὠραν πολλῆς.

Ὁ γάμος ἐτελεῖτο τὸ μεσονύκτιον. Ἦλπιζον λοιπὸν, ὅτι θὰ εἶχον εἰς τὴν διάθεσίν μου ὄλην τὴν ἡμέραν, ἀλλ' ἠναγκάσθην ν' ἀσχοληθῶ μὲ τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ πράγματα, νὰ δοκιμάσω διὰ τελευταίαν φορὰν τὴν νυμφικὴν μου ἐσθήτα, νὰ ἐτοιμάσω ἄνθη.

Περὶ δὲ τὸ τέλος τῆς ἡμέρας, ἐν ᾧ ἐγένετο ἡ τελευταία περιποίησις τῆς ἐνδυμασίας μου, ἡ Βικτωρία, ἣτις εἶχε μεταβῆ, ὅπως μετακομίσῃ πράγματα εἰς τὴν νέαν μου κατοικίαν, ἐπέστρεψε κατάλυτος, λέγουσα ὅτι ὁ ἐξάδελφός μου ἠσθάνετο ἑαυτὸν ἀδιάθετον καὶ ὅτι δὲν εἰξέυρον πλέον, ἂν θὰ τελεσθῆ ὁ γάμος.

— Ἄ, θεέ μου, ἀνεκραύγασεν ἡ μήτηρ μου, καὶ ἔσπευσε ν' ἀγγεῖλῃ τὴν κατέχουσαν αὐτὴν ἀνησυχίαν εἰς τὴν ἠθροισμένην οικογένειαν. Γενομένου δὲ συμβουλίου, ἀπεφασίσθη ἡ ἀποστολὴ δύο συγγενῶν δίκην πρέσβειων πρὸς τὸν μνηστῆρα. Ἐν τούτοις δὲ ἡ μήτηρ μου διέτρεχε τὸν οἶκον, καλοῦσα ἅπαντας τοὺς ὑπηρέτας, κινουσα ὅλους τοὺς κώδωνας, εἰς ἐμὲ δὲ συνιστῶσα ἡσυχίαν, ἐν ᾧ ἄλλως μὲ ἀνησυχεῖ διὰ παντὸς τρόπον.

Τέλος δ' ἐπέστρεψαν οἱ πρέσβεις. «Ἐρχεται, φθάνει, ἐκραύγασον ἀναβαίνοντες τὴν κλίμακα ἢ κακοδιαθεσίᾳ παρῆλθε». Καὶ ἀγγέλλοντες τὴν εὐχάριστον εἰδήσιν ἀπέμασσαν τὸν ἐκ τοῦ μετώπου καταρρέοντα ἰδρώτα.

Μετὰ δὲ μίαν ὥραν προσδοκίας ἀνέωχθη ἡ θύρα, καὶ εἰσῆλθεν ὁ ἐξάδελφός μου. Ἦτο δὲ λίαν ὠρεός, ἀλλὰ καὶ λίαν ὠρεός, καὶ ἠσθάνετο ἀγέρωχον,

ὅτι ἀνῆκον εἰς αὐτόν. « Ἦμην ὀλίγον ἀσθενής. μοι εἶπε, τείνων μοι τὴν χεῖρα, ἀλλὰ τώρα εἶμαι καλά, καὶ σὲ ἀγαπῶ ».

Τὸ « σὲ ἀγαπῶ » ἐκεῖνο εἰσωλίσθησεν εἰς τὰ ὠτὰ μου δίκην αὐρας, καὶ ἤσθάνθην ἐμαυτὴν ὠχρῶσαν ἅμα καὶ ἐρυθρῶσαν.

Τὸ γαμήλιον συμπόσιον ὑπῆρξε μακρὸν καὶ σοβαρόν. Περιεστοίχισον ἡμᾶς γῆραιοὶ συγγενεῖς. Ἡ μάμμη μου κατέλιπε τὴν ἐπιφυλακτικὴν αὐτῆς ψυχρότητα μόνον καὶ μόνον ὅπως ἀναφωνήσῃ εἰς τοὺς θεράποντας « μὴ κηλιδόνετε τὸ φόρεμά μου ». Ὁ θεῖος τοῦ συζύγου μου, στρατιωτικὸς ἐν ἀργίᾳ, καθήμενος δεξιᾷ μου ἔπασχε τὸν στόμαχον καὶ οὐδὲν ἔτρωγεν. Ἀπησχολεῖτο δὲ καθ' ὅλον τὸν χρόνον τοῦ γεύματος ἐπαναλαμβάνων, ὅτι οἱ ἄλλοι ἔτρωγον πὰρὰ πολὺ. « Τέκνον μου, μοι ἔλεγε, μὴ παρατρώγεται σήμερον, πιστεύσατέ με. »

Καὶ εἶχον λόγους νὰ τὸν πιστεύσω ἀληθῶς. Ἡ συγγένισις μοῦ ἔπνιγε τόσον ἰσχυρῶς τὸν φάρυγγα, ὥστε οὔτε ἐν κεράσιον θὰ ἠδύνατο νὰ διέλθῃ ἐξ αὐτοῦ.

Ἀναμενομένης δὲ τῆς ὥρας τῆς διὰ τὴν ἐκκλησίαν ἀναχωρήσεως, οἱ μὲν ἄνδρες εἶχον μεταβῆ εἰς τὸ καπνιστήριον, αἱ δὲ γυναῖκες ἤρχισαν νὰ με περιβομβῶσιν ὡς μέλισσαι. « Ἄ, ἀγαπητή μου, ἔλεγον, πλησιάζει ἡ μεγάλη στιγμή. Μὴ εἶπες ὅχι. Τὸ φόρεμά σας εἶνε πολὺ ὠραῖον, ἀλλὰ τὸ ἀστίλθωτον λευκὸν σᾶς ἀμαυρώνει. Πῶς θὰ βάλωσι τὸν πέπλον σας; θὰ καλύψωσι δι' αὐτοῦ τὸ πρόσωπόν σας; θὰ σκεπάσωσι τὴν κόμμωσιν; Παρὰ πολλὰ εἶνε τὰ ἄνθη τοῦ νυμφικοῦ στεφάνου, ἔλεγεν ἄλλη, δότε μου φαλίδα νὰ κόψω μερικά. » Ἀπαυδήσασα δ' ἐκ τοῦ γυναικείου ἐκείνου οἴστρου καὶ τῶν κενῶν ἐκείνων λήρων, ἐζήτησα στιγμὴν ἐλευθερίας, καὶ ἔτρεξα πρὸς τὸν κοιτανίσκον μου, ὃν εὗρον σχεδὸν κενόν. Ἐντὸς τῆς ἡμέρας εἶχεν ἀφαιρεθῆ ἐξ αὐτοῦ πᾶν ὅτι μοι ἀνῆκε καὶ μετακομισθῆ εἰς τὸν οἶκον τοῦ συζύγου μου. Μόνον ἡ κλίνη εἶχε μείνει, καὶ κατὰ τοῦ τοίχου μεταξὺ τῶν ἐκ μουσελίνης παραπετασμάτων παρετήρησα τὸ ἀγιαστήριόν μου. Ἐκλίνα τὸ ἕτερον τῶν γονάτων ἐπὶ τῆς κλίνης μου, ἐθάπτισα τοὺς δακτύλους εἰς τὸ ἠγιασμένον ὕδωρ, καὶ ἔβρεξα δι' αὐτοῦ τὸ μέτωπον, λέγουσα « Κύριε, προστάτευσόν με. »

Τέλος ἡ συνοδεία ἐξεκίνησε πρὸς τὸ δημαρχεῖον, καὶ ἔπειτα κατηθύνησεν πρὸς τὴν ἐκκλησίαν. Βροχὴ λεπτὴ πίπτουσα εἰσέρρει διὰ τῶν ὑέλων τῆς ἀμάξης. Ἀνῆλθον τὰς βαθμίδας τῆς μητροπολιτικῆς ἐκκλησίας ριγούσα. Τὸ ὄργανον ὑπεδέχθη τὰ πρῶτά μου βήματα ὑπὸ τοὺς σκοτεινοὺς θόλους. Ὁ λιθωνωτὸς μὲ περιέκλυψε διὰ τῶν νεφῶν του. Ὁ ἐρημέριος μὲ προσερώνησε διὰ προσλαλιᾶς ὑπὸ τὸν μέγαν σταυρόν, ὁ σύζυγός μου ἐπέρασεν εἰς τὸν δάκτυλόν μου τὸν εὐλογημένον δακτύλιον, καὶ ἡ ἱεροτελεστία ἐπερατώθη.

Ἀρ' οὐ δ' ἐνεγράψαμεν τὰ ὀνόματά μας εἰς τὰς κεινιαμένας βίβλους τοῦ ἱεροφυλακείου, ἐτράπημεν τὴν ἄγουσαν πρὸς τὸν νέον οἶκον. Εἶχον παραίτησει τὸν νέον βραχιόνα τοῦ πατρὸς καὶ στηριχθῆ ἐπὶ τοῦ τοῦ θεῖου τοῦ συζύγου μου. Ὁ ἀρχθὸς ἄνθρωπος ἦτο

λίαν συγκεκινημένος εἰσάγων με εἰς τὸν ἴδιον οἶκον. « Ἐπειράθημεν νὰ φαιδρύνωμεν ταῦτα πάντα, μοι ἔλεγε, δεικνύων μοι τὴν κατάφωτον κλίμακα. Ἡ δεσποινὴς Βικτωρία, ἡ θυγάτηρ τοῦ βασιλέως, καὶ ὁ κόμισ τῆς Τολώσσης προσεῖδον ἡμᾶς ὡσεὶ χαίροντες ἀναβαίνοντας τὰς βαθμίδας. Καὶ ἐγὼ δὲ προσέβλεψα αὐτοὺς διαβαίνουσα ὡς φίλους.

ΚΑ ΟΚΤΑΒΙΟΥ ΦΕΓΙΕ

Θ Ε Σ Σ Α Λ Ι Κ Α

Μοναὶ Γούρας καὶ ἁγίου Βυθδαρίωνος
ἢ Δουσίκου καὶ Ναὸς Βυζαντιακὸς
ἐν Πόρτα - Παναγιᾷ.

Ἀπῆλθον ἐκ Τρικκάλων (τῆς Θεσσαλίας) τῇ 3ῃ Ἰουνίου 1894 μεθ' ἑτέρων δύο φίλων μου ἐρ' ἀμάξης πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν Μονῶν Γούρας καὶ ἁγίου Βησσαρίωνος ἢ Δουσίκου, ὡς καὶ τοῦ ἐν Πόρτα-Παναγιᾷ Βυζαντιακοῦ Ναοῦ. Ἡ ὁδὸς ἀπὸ Τρικκάλων μέχρι Πόρτας εἶνε ἀμαξιτός, τεχνητὴ μὲν μέχρι τοῦ Πηνεῖου, ὃν διέρχεται τις διὰ γεφυράς κατασκευασθείσης πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, φυσικὴ δ' ἐκείθεν. Διελθόντες δὲ τὰ χωρία Πουλιάναν $\frac{3}{4}$ τῆς ὥρας ἀπέχον τῶν Τρικκάλων, Γουρζί, οὐ πορρωτέρω $\frac{1}{4}$ τῆς ὥρας ὑπάρχει ναίσκος ἐν τῷ μέσῳ δρυῶν εὐσκιωτάτων, ὑρ' ἃς ἀναβρύει ὕδωρ θεραπευτικὸν τῶν ὀφθαλμῶν, ὡς ὑπὸ τῶν περιοίκων πιστεύεται, Βελέτσι, ἐνθα ὑπάρχουσι γραφικώτατοι κῆποι ἀρδευόμενοι ἀρθόνως ὑπὸ τοῦ παραρρέοντος ποταμοῦ τῆς Πόρτας (Πορτιάτου), ὃς καταρρέων ἐκ τῆς Πίνδου καὶ διαρρέων τὴν πεδιάδα ταύτην συμβάλλει εἰς τὸν Πηνεῖον, οὐ πόρρω τῆς πόλεως τῶν Τρικκάλων, ἀρικόμεθα μετὰ 2 $\frac{1}{2}$ ὥρας εἰς Πόρταν.

Ἡ Πόρτα εἶνε κώμη μικρὰ κειμένη ἐν τῇ ἀρχῇ διασπράγος χωριζούσης δύο βουνούς ἐκβλασπώνοντας ἐκ τῆς Πίνδου, τὸν Κόζικακον (ἴσως τὸ πάλαι Κερκέτιον ὄρος) ἀρχόμενον ἀπὸ Καλαμπάκας καὶ τελευτώντα εἰς Πόρταν, καὶ ἕτερον ἀρχόμενον ἀπὸ Πόρτας καὶ δίκην ἡμικυκλίου τελευτώντα εἰς τὸ χωρίον Μουζάκιον, οὐ ἡ ὑψίστη κορυφὴ καλεῖται Ἰταμος.

Μετὰ μικρὰν δὲ ἐν πενιχρῶ τινι τῆς κώμης πανδοκείῳ ἀνάπαυσιν διαθάντες τὸν χειμάρρον (διότι ὁ τῆς Πόρτας παταμός εἶνε χειμάρρος) μετέβημεν εἰς Πόρτα-Παναγιᾶν δέκα λεπτὰ ἀπέχουσαν τῆς Πόρτας, καὶ ἀποτελουμένην ἐκ δύο μικρῶν πανδοκείων καὶ 5—10 πενιχροτάτων οἰκιῶν. Ἀνελθόντες δὲ μικρὸν τι ἄνωθεν τοῦ χωρίου ἠριστήσαμεν παρὰ κρήνην ὕδατος διαυγεστάτου καὶ ψυχροτάτου, περιστερομένην ὑπὸ πλατάνων ὑδροχαρῶν, ἀριστον ἠδὺ ἐπὶ τραπέζης ἐκ πέτρης, ὅπερ καθίστα ἐτι ἡδῖον ὁ ψιθυρὸς τῶν διαπνεομένων δένδρων καὶ ὁ κελαρυσμὸς τοῦ παραρρέοντος ἐκ τῆς κρήνης ὕδατος, καὶ αἱ σταγόνες τοῦ ἀρχαμένου ἵετοῦ αἱ διὰ τῶν φύλων τῶν δένδρων διεϊσδυόμεναι καὶ πιτυλιζούσαι ἡμᾶς. Τὸ χωρίον Πόρτα-Παναγιᾶ συνέκειτο πρὸ τοῦ 1822 ἐξ 60 οἰκιῶν, κατεστράφη δὲ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ παρόντος αἰῶνος καὶ οἱ κάτοικοι διεσκε-